REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

Poslovni broj: P-170/2026-52

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini, po sutkinji Jasmini Božić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Marijana Mošockog, OIB: 68045716322, iz Lepoglave, Ulica bana Josipa Jelačića 38, zastupanom po punomoćniku Davorinu Bukovcu, odvjetniku iz ZOU Davorin Bukovac, Željko Kaselj i Jelena Turkalj, Zagreb, protiv tuženika Hrvatske poštanske banka d.d., OIB 87939104217, Zagreb, Jurišićeva ulica 4, zastupane po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon zaključene glavne rasprave, održane 30. rujna 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika stranaka, 29. listopada 2026., donio je, objavio je, i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217 da tužitelju MARIJAN MOŠOCKI, Ulica bana J. Jelačića 38, Lepoglava, OIB: 68045716322 isplati ukupan iznos od 1.417,21 eura na ime zateznih kamata obračunatih na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja obračunate do datuma konverzije, sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe, 13. lipnja 2023. pa do isplate, sukladno čl. 31. Zakona o obveznim odnosima.

II. Odbija se tužitelj s djelom tužbenog zahtjeva koji glasi:
"Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217 da tužitelju MARIJAN MOŠOCKI, Ulica bana J.Jelačića 38, Lepoglava, OIB: 68045716322 isplati ukupan iznos od 5.788,32 eur na ime preplaćenog iznosa zbog promjene tečaja za vremenski period od 19.02.2016.g. do isplate sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena , a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine."

III. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217 , nadoknaditi tužitelju MARIJAN MOŠOCKI, Ulica bana J.Jelačića 38, Lepoglava, OIB: 68045716322 trošak parničnog postupka u iznosu od 2.537,50 €, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 29. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Presudom i rješenjem Županijskog suda u Zagrebu potvrđena je presuda Općinskog suda u Zlataru, Stalne službe u Krapini, poslovni broj P-119/2024-40, od 23. siječnja 2026., u dijelu pod t. I. izreke, a ukinuta je pod t. II. i III. izreke, te je u tom dijelu predmet vraćen sudu I. stupnja na ponovno suđenje.

2. Tužitelji u tužbi tvrdi da je sa tuženikom dana 27.04.2006. zaključio Ugovor o kreditu, broj: 311173 od (dalje: Ugovor o kreditu), na temelju kojeg je tužitelju je odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti od 45.000,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja s rokom otplate od 25 godina. Naprijed navedeni Ugovor o kreditu izmijenjen je Aneksom Ugovoru o kreditu br. 311173 od 27.01.2016. temeljem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) od 25. siječnja 2016. (u daljnjem tekstu: Dodatak ugovora) kojim je učinjena tzv. konverzija kredita na način da je utvrđena preostala neotplaćena glavnica u valuti euro koja je na dan 30. rujna 2015. iznosila 36.536,59 EUR. Ništetna je ugovorna odredba kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, jer prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. O ništetnosti navedene ugovorne odredbe već su se pravomoćno izjasnili domaći sudovi i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, slijedom čega o pravnoj osnovi ove tužbe već postoji presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine, koja je potvrđena u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu presudom Visokog trgovačkog suda broj br: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018, kao i presudom i rješenjem Vrhovnog suda u Republici Hrvatskoj, posl. br. Rev 2221/2018 od 3. rujna 2019. godine. Konačno, Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom po izvanrednoj reviziji broj Rev2868/2018 od 12. veljače 2019. odlučio kako sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju te na taj način izvršile konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro, ujedno ne znači da su korisnici kredita izgubili pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne budući da isti tvrde da im nije u cijelosti podmiren dug i postavljaju kondemnatorni zahtjev za isplatom, dok ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane pa stoga tužitelji imaju pravni interes i mogu tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvarili eventualna prava koja im pripadaju. Prema tome, tužitelj se

poziva na pravno utvrđenje iz navedene Presude kojom je utvrđena ništetnost odredbe kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, kao i ništetnost odredbe kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Obzirom da je utvrđeno da je navedena ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi ništetna, to je otpala osnova temeljem koje je tuženik izračunavao visinu mjesečne obveze tužitelju, prema kojoj je u skladu s rastom kamatne stope povećavao mjesečni iznos anuiteta, pa je tužitelj plaćao veći iznos anuiteta od onoga koji bi plaćao da je kamatna stopa ostala u visini od 3,99 % godišnje, odnosno koliko je bila početno ugovorena, te je na taj način tužitelj također preplatio tuženiku iznos, koji se treba utvrditi financijskim vještačenjem. Međutim, kako je već navedeno presudama Trgovačkog suda pravomoćno je utvrđena ništetnost promjenjive kamatne stope, kao i ugovaranje valutne klauzule vezivanjem glavnice kredita uz valutu CHF. Činjenica da su stranke sklopile Dodatak ugovora o kreditu temeljem odredbi Zakona, te da je provedena konverzija CHF kredita u kredit uz valutnu klauzulu EUR, ne znači da je time tužitelj kao potrošač izgubio pravo za utvrđenje da su pojedine odredbe Ugovora ništetne, kao i pravo na povrat preplaćenog iznosa. Takav stav u skladu je s pravom Europske unije i presudama suda Europske unije, posebice presudom C-118/17 od 14. ožujka 2019.g., slučaj Dunai. Prema tome, a imajući u vidu da su navedene odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi, te ugovorena valutna klauzula kojom je glavnica vezana uz valutu CHF ništetne, to je na dan konverzije tj. dan 30.09.2015.g. postojala i razlika između neotplaćenog iznosa glavnice kredita u CHF uz početnu kamatnu stopu (prvotno ugovorenu) i početni tečaj (na dan isplate kredita), a koji iznos predstavlja stjecanje bez osnove na strani tuženika te je tužitelj ovlašten potraživati tako preplaćeni iznos. Polazeći od pravila da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca, tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanjem onog što je, do dana sklapanja Aneksa ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija, primio po osnovi ništetnih ugovornih odredbi kojom je ugovorila valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Radi se o restituciji utemeljenoj na odredbama članka 323. Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj je temeljem odredbi Ugovora o kreditu dužan otplaćivati kredit u iznosu od 45.000,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja s rokom otplate od 25 godina. Obzirom da je utvrđeno da je navedena ugovorna odredba o ugovorenoj valuti uz koju je vezana glavnica ništetna i nepoštena, to je tužitelj plaćao veći iznos od onoga koji bi plaćao da je plaćao kao da su mu anuiteti obračunavati u kunama, odnosno po tečaju CHF po kojem mu je kredit isplaćen u kunama. Uslijed navedenog tužitelj je preplatio tuženiku iznos, koji je iznos tuženik dužan vratiti tužitelju zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od svakog pojedinog preplaćenog anuiteta pa do isplate. Tuženik je na dan 30.09.2015. izvršio obračun , prema kojemu je tužitelju priznao preplatu u iznosu od 238,13 EUR, međutim, taj iznos ne predstavlja potpuno obeštećenje tužitelja, a također, tuženik nije obračunao kamatu na svaki preplaćeni iznos. Također, vještak treba uzeti u obzir i utvrditi da li je na dan konverzije postojala razlika između neotplaćenog iznosa glavnice kredita u CHF u prvotno ugovorenoj početnoj kamatnoj stopi i tečaju na dan isplate kredita te neotplaćene glavnice EUR kredita u kunskoj protuvrijednosti na dan konverzije te se očitovati predstavlja li provedena konverzija u matematičkom smislu potpuno obeštećenje tužitelja pod pretpostavkom ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud donese presudu prema preciziranom tužbenom zahtjevu od 4. prosinca 2025.

3. U odgovoru na tužbu tuženik navodi kako je tužba je u cijelosti neosnovana zbog čega ju osporava u cijelosti. U bitnome, tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su zbog sljedećih razloga: potraživanje tužitelja je u zastari, provedena je konverzija ugovora o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju, utvrđenja iz Parnice Potrošač nisu primjenjiva na ugovorni odnos koji je predmet tužbe, sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a; sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u Parnici Potrošač; tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama; ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 96. ZZP), metoda kojom tužitelj postavlja zahtjev za isplatu je neosnovana, prigovor radi prijeboja. Na sjednici vijeća VSRH održanoj 4.3.2020. donio rješenje, poslovni broj: Gos-1/19 (dalje u tekstu: „Rješenje“) kojim daje odgovor na pitanje jesu li sporazumi o konverziji ništetni, ako bi se eventualno utvrdila ništetnost odredaba ugovora o kreditu koje se tiču valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Rješenjem se daje konačna i obvezujuća potvrda Sporazumima o konverziji na način da im se priznaju pravni učinci i valjanost čak i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. 8. U prvom redu treba naglasiti kako Rješenje predstavlja obvezujuće pravno shvaćanje koje svi sudovi u Hrvatskoj, sukladno članku 502.n Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/2019, dalje u tekstu: „ZPP“), moraju slijediti. VSRH u obrazloženju Rješenja više puta naglašava kogentnost zakonskih odredbi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15, dalje u tekstu: „ZID ZPK“), koji na vrlo detaljan i specifičan način određuje postupak provođenja te izračuna same konverzije. Posljedično, kroz zakonit i izrazito transparentan postupak s jasnim reperkusijama za sve strane postupka, potrošačima je ostavljena mogućnost izbora žele li prihvatiti navedeni sporazum ili ne, a bankama nametnuta obveza bez mogućnosti odbijanja. Svrha takve konverzije je da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Pojednostavljeno rečeno – primjenjuje se pravna fikcija kao da je ugovorni odnos od početka bio odnos u valuti EUR. Dakle, među strankama koje su prihvatile konverziju nastala je potpuno nova pravna osnova koja onemogućuje potrošače u ostvarivanju zahtjeva s naslova stjecanja bez osnove jer se konverzijom trajno i potpuno uređuje odnos između potrošača i banke, neovisno o odnosu stranaka iz prvotnog ugovora. Sukladno navedenom, tužbeni zahtjev tužitelja u kojem ističe i nepostojanje, tj. utvrđenje ništetnosti svih aneksa Ugovora o kreditu je također neosnovan. Dodatno, VSRH daje posebno obrazloženje glede postojanja odnosno nepostojanja pravnog interesa za zahtjeve kojima se traži utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora o kreditu prethodno vezanih uz CHF, bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji. Naime, VSRH ističe kako opća pravila ZPP-a, a i sama priroda kondemnatorne tužbe u pravilu ne zahtijevaju dokazivanje pravnog interesa te da se postojanje pravnog interesa kod takvih zahtjeva ne može načelno isključiti. Tako VSRH ističe da: „se ne bi moglo isključiti postojanje pravnog interesa

kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona.“ Argumentum a contrario, u slučajevima konverzija koje su provedene sukladno odredbama ZID ZPK, potrošač nema pravni interes. Potrošači su izgubili pravni interes jer su prihvatili da se osnovni pravni odnos zamijeni novim trajnim i potpunim odnosom. Uredno provedena konverzija isključuje pravni interes potrošača za podnošenje tužbe. Tuženik stavlja prigovor zastare utuženih iznosa. Tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo 13.06.2023. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 29/18, dalje kao: „ZOO“), nastavno na pravnu kvalifikaciju predmeta spora iz Tužbe. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi stjecanja bez osnove, kada bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se doista radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir datum sklapanja Ugovora o kreditu određeni dio potraživanja iz tužbe bio bi pod zastarom budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da je u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržana odredba koja je tužitelju navodno prouzročila štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospjelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospjelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku Unatoč tome, tuženik će se u nastavku opreza radi očitovati i na ostale navode tužitelja. Izvršena je konverzija ugovora o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju. Općepoznata je činjenica da je 30.9.2015. stupio na snagu izmijenjeni i dopunjeni Zakon o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015; dalje u tekstu: ZPK) kojim je za ugovore o kreditu u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF određena obveza banaka ponuditi korisnicima kredita (potrošačima) konverziju kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u EUR, odnosno u kredite denominirane u kune s valutnom klauzulom u EUR. Svrha takve konverzije je da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Pojednostavljeno rečeno – primjenjuje se pravna fikcija kao da je ugovorni odnos od početka bio odnos u valuti EUR. Prema tome, već je u uvodnim

odredbama ZPK otklonjena bilo kakva mogućnost da se na konvertirani odnos primjenjuju utvrđenja iz Parnice Potrošač, s obzirom da tako konvertirani odnos više uopće nije ugovorni odnos u CHF. Intencija zakonodavca bila je da zakonskim rješenjem iznađe jednoobrazno rješenje za sve korisnike kredita u CHF, čime je upravo takvo zakonsko rješenje de facto derogiralo bilo kakva eventualna prava koja su potrošači potraživali slijedom pravomoćne presude u Parnici Potrošač. Parnice poput ove bile su (vođene utvrđenjima iz Parnice Potrošač) usmjerene na to da se potrošačima isplati razlika između rata plaćanih po početno ugovorenim kamatnim stopama u CHF i onih plaćanih po kamatnim stopama u CHF koje su kasnije rasle. Time se pokušavalo naći svojevrsno obeštećenje zbog rasta anuiteta. Suprotno tome, zakonodavac se odlučio za drugačiji mehanizam koji će potrošačima olakšati položaj u koji su došli uslijed promjena tečaja. Intencija zakonodavca nikako nije bila potrošačima dati i jedno i drugo, jer bi to doslovno značilo da bi uslijed istog navodnog propusta (ugovorne odredbe kojom se kamatna stopa mijenja jednostranom odlukom banke) tuženik bio u obvezi dva puta obeštetiti pojedinog potrošača – jednom putem konverzije, a drugi put vraćajući iznose utužene ovakvim tipom tužbe. Sukladno navedenim zakonskim propisima, tuženik je tužitelju ponudio izmjene Ugovora u ugovor o kreditu denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Navedenu ponudu tuženika, tužitelj i ostale ugovorne strane su prihvatili sklapanjem Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu broj 311173 i osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF, od dana 27.01.2016. (dalje u tekstu: „Dodatak broj 1 Ugovora o kreditu“). Ovim zakonskim izmjenama željelo se trajno urediti ugovorne odnose između korisnika CHF kredita i banaka, a što proizlazi iz Konačnog prijedloga zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju podnesenom Predsjedniku Hrvatskog sabora 10.9.2015. Sukladno navedenim prisilnim zakonskim propisima, tuženik je tužitelju ponudio izmjene Ugovora u ugovor o kreditu denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Navedenu ponudu tuženika tužitelj je prihvatio sklapanjem Dodatka br. 1 Ugovora o kreditu. Sklapanjem Dodatka br. 1 tužitelj i tuženik sklopili su svojevrsnu nagodbu, i to s retroaktivnim učinkom od dana sklapanja Ugovora o kreditu, stoga odredbe Ugovora o kreditu na kojima tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev ne proizvode pravne učinke i to sa učinkom ex tunc. S obzirom da je provedbom konverzije ugovora denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u ugovor s valutnom klauzulom u EUR tužitelj, kao potrošač, izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, u konkretnom slučaju postignuta je svrha koju je zakonodavac namjeravao postići. Sasvim je jasno kako tužitelj nema pravni interes za nastavak predmetnog postupka, slijedom čega bi tužbu tužitelja žurno trebalo odbaciti kao nedopuštenu. Podredno, s obzirom da je provedbom konverzije Ugovora tužitelj doveden u položaj kao da je inicijalno sklopio s tuženikom ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, raspravljanje u postupku postalo je bespredmetno te su otpali svi do sada izneseni prigovori i navodi tužitelja u pogledu nezakonitosti Ugovora, slijedom čega tuženik predlaže sudu da tužbu tužitelja u cijelosti odbije kao neosnovanu. U konkretnom predmetu nema mjesta preslikavanju utvrđenja iz Parnice Potrošač budući da je u toj parnici utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita, čiji učinci se ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, nego se u tom odnosu tek treba izvesti dokazivanje na okolnost jesu li utvrđenja iz Parnice Potrošač i na koji način primjenjiva u pojedinačnom slučaju. Kolektivnom zaštitom osigurava se preventivna zaštita i kontrola nepoštenih ugovornih odredaba u odnosu na „prosječnog potrošača“, ali se njome ne mogu zamijeniti učinci koji se ostvaruju individualnom pravnom zaštitom, s

obzirom da se u pojedinačnim parnicama ispituju i ocjenjuju pravni učinci pojedinačnog potrošačkog ugovora u odnosu na konkretnog potrošača. Stoga, u individualnom sporu je zadatak suda utvrditi primjenjuje li se i u kojoj mjeri načelo zaštite apstraktnog potrošača, onako kako je utvrđeno u kolektivnoj parnici i na konkretnog potrošača u pojedinačnoj parnici. Drugim riječima, presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut pojedinačnom tužbom, slijedom čega je neosnovano pozivanje tužitelja na mogućnost automatske primjene utvrđenja iz Parnice Potrošač i Presude VTS-a. Sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva (a nije!), niti tada nema mjesta izravnoj i analognoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a već je dužan u svakom pojedinom slučaju ocijeniti sve relevantne okolnosti ugovornog odnosa. Od ključne je važnosti razlikovati (i) pravni odnos podnositelja kolektivne tužbe i tuženika (banke) u toj parnici; od (ii) pravnog odnosa tuženika (banke) iz tog kolektivnog spora i svake pojedinačne, fizičke li pravne osobe koja se s tuženikom nalazi u određenom ugovornom odnosu. Dok se u prvom slučaju radi o apstraktnoj pravnoj zaštiti koja, u konkretnom slučaju Parnice Potrošač, se ocjenjuje kroz apstraktnu osobu „prosječnog potrošača“, u drugom se slučaju radi o konkretnom pravnom odnosu sa konkretnom osobom te konkretnim i specifičnim okolnostima koje variraju od slučaja do slučaja. Slijedom navedenog, neosnovano je i neobrazloženo pozivanje tužitelja na vezanost ovog suda utvrđenja iz Parnice Potrošač. Sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u Parnici Potrošač. Što se tiče razumljivosti valutne klauzule, tuženik ukazuje da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o valutnoj klauzuli i eventualnim posljedicama koje ona može imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora. Također, prethodno sklapanju Ugovora tužitelj je od strane raspoloživih službenika tuženika u svakom momentu mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu i njen učinak na odnos ugovornih strana. Činjenicu da je tužitelj u vrijeme sklapanja Ugovora bio informiran, odnosno upoznat s promjenjivošću tečaja CHF i rizicima nevoljnog tečaja, izričito je potvrdio i sam tuženik, temeljem izjave iz članka 9.14. i 9.15. Ugovora, koje glase: „Korisnik kredita izričito izjavljuje da je spreman platiti sve iznose, koji bi eventualno mogli nastati uslijed fluktuacija u tečaju i to posredstvom dodatnih uplata ili kratkoročnim osiguranjem odgovarajućih instrumenata osiguranja Kreditoru." „Korisnik kredita svojim potpisom potvrđuje da su mu izričito objašnjeni posebni rizici koji su vezani uz navedeno financiranje u stranoj valuti, a što se prije svega odnosi na otvoreni tečajni rizik i to u pogledu njegove obveze vraćanja kredita.“ Nadalje, odredbama 9.16. i 9.17. Ugovora o kreditu regulirana je mogućnost tužitelja da postavi zahtjev za konverzijom iz valutne klauzule CHF u valutnu klauzulu EUR. Drugim riječima, Ugovor o kreditu sadržavao je mehanizam kojim se tužitelj mogao poslužiti u slučaju da je smatrao da je valutna klauzula u CHF prouzrokovala, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnopravnost u pravima i obvezama stranaka na njegovu štetu. Također, prethodno sklapanju Ugovora tužitelj je od strane raspoloživih službenika tuženika u svakom momentu mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu i njen učinak na odnos ugovornih strana. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 84. ZZP-a ocjena poštenosti ove odredbe prema kriterijima iz članka 81. ZZP-a nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da jedan od uvjeta iz članka 84. ZZP-a nije ispunjen u konkretnom slučaju, te je osporavana odredba podložna ocjeni poštenosti iz članka

81. ZZP, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Iako je teret dokaza ove činjenice na tužitelju, tuženik u ovom dijelu, ukazuje na okolnosti iz kojih proizlazi da tuženik, unatoč svojoj stručnosti i pažnji nije znao niti je mogao znati za buduća kretanja tečaja CHF. Naime, od 1999. do 2010. godine, tečaj CHF-a u odnosu na EUR je i rastao i padao (od 2003. godine - 2008. godine tečaj CHF-a u odnosu na EUR uglavnom pada (!)), i to bez značajnijih oscilacija, a značajnije promjene počele su tek u 2010. godini, dakle, znatno nakon predmetnog razdoblja do 31.12.2008. godine, na koje se tužitelj poziva u tužbi, kada se poziva na utvrđenja iz u Parnice Potrošač. Daljnje kretanje tečaja CHF-a nakon 2010. godine, i to aprecijaciju bez presedana, kao posljedicu svjetske ekonomske krize, nitko nije mogao predvidjeti, pa niti tuženik. Bilo kakvo predviđanje aprecijacije i informiranje potrošača o tome smatralo bi se krajnje špekulativnim postupanjem tuženika, ako ne i nezakonitim. Uz navedeno, bitno je napomenuti da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovornih odredaba nije postojao niti jedan zakonski i podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora s valutnom klauzulom, odnosno da nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača, o kojoj se okolnosti tuženik detaljnije očituje u nastavku. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti: − nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; − a koja neravnoteža mora biti značajna. Stoga, za ocjenu je li osporavana valutna klauzula prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača bitno je odnos konkretnih ugovornih strana promatrati s razine nominalnih pozicija (vezanost valutne klauzule za tečaj CHF s jednakim rizikom promjene tečaja na štetu / u korist bilo koje od dvije ugovorne strane), a ne naknadno povećanih obveza jedne strane (ovdje tužitelja - potrošača) uslijed nepredvidivih i naglih promjena tečaja CHF. Činjenica da se tečaj CHF naknadno promijenio na štetu potrošača, ne može i ne smije biti relevantan za ocjenu nepoštenosti (a time i ništetnosti) primarno ugovorene valutne klauzule prema kojoj su kako tužitelj, tako i tuženik, imali jednake i ravnopravne startne (nominalne) pozicije. Nepobitna je činjenica da je tuženik, kao i sam tužitelj, bio izložen riziku valutne klauzule, odnosno svim posljedicama promjene tečaja CHF. Okolnost da je kretanje tečaja dovelo do promjene visine obveza na jednoj ugovornoj strani nikako ne može predstavljati razlog ništavosti takve odredbe, već okolnost koja hipotetski može dovesti do primjene drugih pravnih instituta, ako su ispunjene sve zakonske pretpostavke (npr. clausula rebus sic stantibus). Slijedom navedenog, pretpostavka neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja nije ispunjena u ovom slučaju. Uz navedeno, bitno je napomenuti da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovora o kreditu nije postojao niti jedan zakonski ili podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora o kreditu, odnosno nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Prigovor postavljenoj visini tužbenog zahtjeva. Tuženik prigovara načinu utvrđivanja utuženog iznosa na temelju samostalnog izračuna visine navodnog potraživanja, budući da spornu visinu tužbenog zahtjev može utvrditi samo vještačenjem po vještaku odgovarajuće struke, kao načinom dokazivanja spornih činjenica, a koje može odrediti isključivo neovisni i nepristrani sud u okviru parničnog postupka. Tuženik osporava i

anticipiranu metodu kojom tužitelj navodno postavlja zahtjev na isplatu. Naime, tužitelj potražuje razliku između početno ugovorenih mjesečnih obroka i kasnije naplaćenih anuiteta. Međutim, sama činjenica eventualne ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, nipošto ne znači da bi se trebala primijeniti fiksna kamatna stopa tijekom cijelog razdoblja otplate kredita. Dapače, da je tužitelj htio ugovoriti fiksnu kamatnu stopu, to bi učinio već prilikom sklapanja Ugovora. Slijedeći logiku tužitelja, ukoliko bi ovaj sud zaključio da su utužene odredbe Ugovora o kreditu bez pravnog učinka, nastaje pravna praznina unutar samog ugovora, s obzirom da u Ugovoru uopće ne bi bilo određeno na koji način se kamatna stopa mijenja. Upravo stoga ne bi bilo mjesta tužiteljevoj tvrdnji da ima pravo na razliku između početnog anuiteta i naplaćenih anuiteta. Tužitelj je u konkretnom ugovornom odnosu jedna od ugovornih strana (a ne treća osoba) koja bi kao savjestan i pošten sudionik takvog pravnog odnosa trebao raspolagati dokumentacijom i informacijama relevantnima za precizno postavljanje visine tužbenog zahtjeva u ovom postupku. Podredno i isključivo u slučaju da sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja (unatoč provedenoj konverziji dugovanja tužitelja po osnovi Ugovora o kreditu i očitoj neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja), tuženik ovim podneskom ističe prigovor radi prijeboja tužiteljeva potraživanja koje je predmetom ove parnice i preplate koju je tuženik isplatio tužitelju u postupku konverzije kredita, a po osnovi Dodatka br. 1 Ugovora o kreditu. 88. Odredbama članka 1113. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018; dalje: „ZOO“) predviđeno je pravo osobe koja je isti dug platila dva puta zahtijevati povrat po pravilima povrata stečenog bez osnove. Dodatkom br. 1 Ugovora o kreditu i Potvrdom o provedbi konverzije Ugovora o kreditu utvrđena je preplata tužitelja po osnovi Ugovora o kreditu u iznosu od 1.418,82 EUR/10.690,10 kn. Tuženik je navedeni iznos koristio za umanjenje dijela budućih anuiteta tužitelja. S obzirom da je tuženik u korist tužitelja već isplatio iznos preplate po Ugovoru o kreditu utvrđene u postupku konverzije, te da bi usvajanjem tužbenog zahtjeva tužitelja za isplatom preplate po Ugovoru o kreditu tužitelj dva puta bio namiren za isti navodni dug po istoj pravnoj osnovi, podredno i isključivo ako sud utvrdi tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom osnovanim, tuženik ovime ističe prigovor radi prijeboja te predlaže sudu: utvrditi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 1.418,82 EUR/10.690,10 kn uvećane za zatezne kamate tekuće od dana 27.1.2016. do 31.12.2022. po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1.1.2023. pa do isplate po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, donijeti konstitutivnu odluku o prijeboju tužiteljeva i tuženikova uzajamnih potraživanja, te odbiti tužbeni zahtjev tužitelja. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

4. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu sa sporazumnom o osiguranju založnim pravom broj 311173 (list 10-22 spisa), Aneks br. 1 Ugovor-a o kreditu broj 311173 sa sporazumnom o osiguranju založnim pravom (list 38-48 spisa), Otplatni plan (list 23-35 spisa), Izračun konverzije kredita od 12. studenoga 2015. (list 37 spisa), Knjigovodstvena kartica i Otplatni plan (list 206 do 222 spisa), proveden je dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po Darfin d.o.o., u Zagrebu (list 231 do 246 spisa) i saslušanjem tužitelja (list 257 do 258 spisa).

5. Na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki izvedeni dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim za iznos zateznih kamata.

6. Između stranaka nije bila sporno:
- da su stranke dana 27. travnja 2006., zaključile Ugovor o kreditu
- da je tuženik tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 45.000,00 CHF, uz valutnu klauzulu
- da se tužitelj obvezao navedeni iznos vratiti u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju CHF tečajne liste HNB-a na dan plaćanja
- da je tuženik tijekom trajanja kreditnog odnosa mijenjao visinu anuiteta po predmetnom kreditu,
-da su stranke 27. siječnja 2016., sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.), a kojim je ugovorena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su izmijenili ugovorne odredbe u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita na način da su kredit konvertirali u euro, ugovorili kamatnu stopu
- da je izračunom konverzije utvrđena pretplata tužitelja u iznosu od 1.418,82 €
- da provedena konverzija i izračun iste nije sporan.

7. Među strankama je ostala sporna visina tužbenog zahtjeva.

8. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s tužiteljem sklopila konverziju sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15. – dalje ZID ZPK) tužitelj više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po ništetnim odredbama Ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati ništetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu jer, tužitelj kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećen glede posljedica koje su proizvele ništetne ugovorne odredbe.

9. Na okolnost utvrđivanja visine potraživanja tužitelja sud je izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po Darfin d.o.o. iz Zagreba, Ilica 213.

10. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka utvrđeno je, a pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije kredita nije mogao mijenjati tečaj, ukupan iznos preplata, uzevši

u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita iznose 4.065,23 €. Prilikom izračuna konverzije utvrđena je pretplata tužitelja u iznosu od 1.418,82 €. Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije kredita iznose 1.417,21

11. Stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka.

12. Ocjenjujući nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka iz Darfin d.o.o. iz Zagreba, valja reći da je sud isti prihvatio kao objektivan, argumentiran i izrađen u skladu s pravilima struke.

13. Tužitelj je tužbeni zahtjev za isplatu precizirao podneskom od 28. rujna 2026., kojim zatražio isplatu preplaćenog iznosa u iznosu od 5.788,32 na ime promjene tečaja, te iznos zatezne kamate u iznosu od 1.417,21 € na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja zajedno sa zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe.

14. Slijedom navedenoga – polazeći od pravnog shvaćanja proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27.05.2026. – sud utvrđuje da tužitelj uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli iz osnovnog ugovora o kreditu, nakon izvršene konverzije, ima pravo na isplatu daljnjeg zatraženog iznosa od 1.417,21 €, što predstavlja zatezne kamate na stvarnu preplatu izražene u apsolutnom iznosu, koje su obračunate od svake pojedinačne preplate pa do dana konverzije.

15. U skladu sa čl. 31. st. 2. ZOO na iznos neisplaćenih (zateznih) kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Tužba u ovom predmetu je podnesena 13. lipnja.2023., pa stoga tužitelj na navedeni obračunati iznos zatezne kamate ima pravo na daljnju procesnu kamatu od 13. lipnja 2023.

16. Slijedom svega navedenoga sud utvrđuje da je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu 1.417,21 € sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 13.06.2023. do isplate pa ga je u tom dijelu valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom I. izreke.

17. Time tužitelju nije dosuđeno nešto drugo niti više od onoga što je u ovom predmetu utužio. Naime tužitelj u ovoj parnici kao potrošač zahtijeva punu (maksimalnu) novčanu restituciju zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, zajedno sa zateznim kamatama na onaj novčani iznos koji mu pripada po osnovi restitucije. Stoga kada je ovaj sud tužbeni zahtjev utvrdio osnovanim za iznos 1.417,21 € sa zateznim kamatama od 13.06.2023., time je po službenoj dužnosti primjenjivao materijalno pravo u okviru činjeničnih navoda tužitelja i unutar granica postavljenog tužbenog zahtjeva.

18. S druge strane, imajući u vidu pravno shvaćanje proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27.05.2026., tužbeni zahtjev nije osnovan za preostalih 5.788,32 € sa pripadajućim zateznim kamatama (razlika do tzv. pune restitucije), pa ga je u tom dijelu valjalo odbiti i odlučiti kao pod točkom II. izreke.

19. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a i 1115. ZOO-a, a od 1. siječnja 2023., sukladno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22) te čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 156/2022).

20. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154.st.1 ZPP-a, iako je tužitelj odbijen s dijelom tužbenog zahtjeva, s obzirom da je u dokazao osnovu, a zbog dijela tužbenog zahtjeva koji je odbijen, nisu nastali posebni troškovi. U predmetnom slučaju radi se o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača), koji nije dao povod za parnicu. Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljeva prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda RH br. Rev-1014/18 od 20.10.2021., Odluka suda EU C-224/19 i C-259/19, odluka Ustavnog suda RH br. U-III-4029/2013 od 19.12.2017.)

21. Nije sporno da pravilo iz čl. 154. st. 2. ZPP ima legitiman cilj, koji se sastoji u izbjegavanju neopravdanog parničenja i nerazumno visokih troškova parničenja odvraćanjem potencijalnih tužitelja od podnošenja previsokih tužbenih zahtjeva bez snošenja posljedica. Međutim, valja imati na umu da se u ovoj parnici radilo o restitucijskom zahtjevu zbog ništetnih ugovornih odredbi koje je tuženik kao trgovac nametnuo tužiteljici kao potrošaču. Sudska praska o tom pitanju (s obzirom na provedenu konverziju) je dugi niz godina bila izrazito neujednačena, a čak je i Vrhovni sud RH donosio različite odluke, sve dok odlukom proširenog vijeća VSRH Rev-457/2025 od 27.05.2026., nije usklađena sudska praksa o tom pitanju (do čega je došlo tek nakon zaključenja glavne rasprave u ovoj parnici). Stoga puni restitucijski zahtjev tužitelja nije bio očito neosnovan niti lišen ikakvog smisla, iako joj je u konačnici dosuđen samo djelomično.

22. U takvim okolnostima konkretnog slučaja, prema stavu ovog suda tuženiku kao trgovcu se ne može priznati nikakvo pravo na razmjerno sniženje troškova postupka koje je dužan naknaditi tužitelju kao potrošaču, već tužitelj ima pravo da mu tuženik naknadi pune troškove postupka, i to prema onoj vrijednosti predmeta spora sa kojom je uspjela u parnici. Drugačijim tumačenjem sud bi potrošače ustvari odvraćao od traženja sudske zaštite prema trgovcima, što bi bilo protivno pravilima javnog poretka kojima se osigurava visoki stupanj zaštite potrošača. Osim toga, na taj način bi trgovac – makar posredno – u konačnici ostvario djelomičnu korist od toga što je potrošaču nametao ništetne ugovorne odredbe (kroz to što bi mu se umanjivala obveza naknade troška postupka), što je bez daljnjeg neprihvatljivo i protivno sustavu zaštite potrošača jer trgovac nikakvu korist od nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi ne smije imati, naime jedino na taj način se trgovca odvraća od nametanja nepoštenih ugovornih odredbi potrošačima za ubuduće.

23. Stoga tužitelj ima pravo na naknadu cjelokupnog troška postupka prema dosuđenom VPS-u od 1.417,21 €, pa je tužitelju je priznat zatraženi trošak sastava tužbe, za ročišta od 6. studenoga 2024.,16. prosinca 2025.,19. svibnja 2026., 30. rujna 2026., za podnesak od 5. prosinca 2025. i 28. rujna 2026., za svaku radnju naknada u iznosu od 200 € ili 100 bodova, za podneske od 6. rujna 2024., 11. prosinca 2024. i 2.

listopada 2025.,za svaku radnju naknada u iznosu od 50 € ili 25 bodova, sve sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, sve uvećano za 25 % PDV-a, u iznosu od 387,50 €. Tužitelju je također priznat trošak financijskog vještačenja u iznosu od 600,00 €, ili sveukupno 2.537,50 €, a koji trošak mu je dužan naknaditi tuženik.

24. Tuženiku nije priznat trošak sastava žalbe, budući isti s žalbom nije u cijelosti uspio.

25. Na dosuđeni trošak tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate sukladno čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22) u vezi s čl.151 st. 3 ZPP-a, tekuće od presuđenja do isplate.

26. Slijedom iznijetog odlučeno je kao u izreci I do III.

U Krapini 29. listopada 2026.

Sutkinja
Jasmina Božić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje, rok za žalbu teče od dana dostave.

Dostaviti:
1. Odvjetnik Davorin Bukovac, Zagreb
2. Odvjetnik Ivo Šućur, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088f-525db**

Kontrolni broj: **0208f-2a09c-34422**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.